

DRUHÁ KAPITOLA

3. marca

Inšpektor Luc Callanach stál a uprene hľadel na muža v ošumelom kresle. Myslel na každého, kto kedy povedal, že odpustil tým, ktorí mu najviac ublížili. Teroristom, ktorí vyhodili do vzduchu každého, koho mohli, a predsa im rodičia mŕtvych odpustili, že im tak kruto vzali ich deti. Opití vodiči, ktorí spôsobili dopravnú nehodu, a pozostali s nimi mali súcit. Luc by v sebe nikdy v živote nenašiel dosť veľkodušnosti na takéto gesto.

Muž sa naňho pozrel, otvoril ústa, akoby chcel prehovoriť, z úst mu unikla bublina, ktorú si utrel dlaňou, a potom nechal ruku klesnúť späť na kolená. Bruce Jenson mal Alzheimerovu chorobu. To je preňho príliš láskavé, pomyslel si Luc a pozrel sa z okna na dokonale zvlnený trávnik pred domovom dôchodcov, keď sa z oblohy vytratilo posledné svetlo. Akákoľvek choroba, ktorá umožnila tomuto netvorovi zabudnúť na to, čo urobil, bola veľkou nespravodlivosťou.

Luc urobil krok dopredu a kľakol si, aby sa pozrel do mužových vodnatých modrých očí, ktoré neboli slepé, ale nedokázali už normálne vidieť.

„Vy ste znásilnili moju matku?“ spýtal sa. „Alebo ste sa len pozerali, ako ju znásilňuje váš kamarát? Vyhrážali ste sa, že môjho otca vyhodíte z práce, ak mu matka povie, čo ste jej urobili? Vymysleli ste to vy alebo Gilroy Western?“

Jenson vydal priškrtený ston a ramená sa mu od námahy roztriasli.

Luc vytiahol z vrecka fotografiu svojej matky a dávno mŕtveho otca a priložil ju Jensonovi k očiam. Hlava mu klesla. Luc ho chytil za bradu a znova mu podržal fotografiu pred tvárou. Vedel, že sa dopúšťa niečoho strašného. Bruce Jenson nereagoval na nič, čo urobil. Šesťdesiat sekúnd po tom, čo opustí miestnosť, si muž, ktorý bol pred tridsiatimi piatimi rokmi šéfom jeho otca, ani nespomenie, že tam s ním vôbec nejaký človek bol.

Lenže on sa nedokázal zastaviť. Bolesť zo znásilnenia, ktorú celé tie roky nosila v duši jeho matka, nikdy nevyprchala. Niesla si so sebou traumy, takže keď Luca obvinili z rovnakého zločinu, opustila ho. A Jenson s Westernom nikdy nemuseli zaplatiť za to, čo urobili.

Luc sa ich zo všetkých síl snažil nevyhľadávať, hovoril si, že je lepšie nechať minulosť minulosťou, lebo vedel, že by sa neudržal a možno by sa to skončilo katastrofálne, ak by sa k niektorému z nich niekedy dostal. Lenže práve sa vrátil z Paríža, kde strávil týždeň s matkou, a pobyt vo Francúzsku mu pripomenul všetky hrôzy jeho zatknutia a straty pozície v Interpole.

Keď kolegyňa, ktorá ním bola posadnutá, o ňom rozšírila tú najhoršiu možnú lož, musel sa vzdať všetkého, čo mal rád, zatiaľ čo muž, ktorý znásilnil jeho matku, zostal na slobode. Opakoval si, že nesmie vyhľadať dvoch bývalých majiteľov jednej z najúspešnejších stolárskych firiem v Edinburghu, ale uvedomil si, že je to prehratý boj. A tak mu zostávalo len použiť svoj policajný preukaz, aby sa dostal do domova dôchodcov, kde Bruce Jenson skôr či neskôr zomrie. Stále túžil po odpovediach. Stále túžil po pomste.

„Poznáte tohto muža na fotke? Vnímate ma? Najprv ste zničili život mojej matke a potom aj mne. A najhoršie je, že...“ Luc vyplul slová a zo zadnej časti hrdla sa mu vydral vzlyk, keď sa snažil pokračovať. „Najhoršie na tom je, že jeden z vás dvoch, zasraných bastardov, môže byť pokojne môj otec.“

Bruceovi Jensonovi sa zdvihli kútiky úst. Náhoda, pomyslel si Luc. Nič viac ako mimovoľný tik. Lenže zároveň zdvihol trochu oči, akoby sa snažil pozrieť na Luca, hoci sa mu to celkom nepodarilo.

„Môj otec pre vás pracoval dva roky. Vzhladal k vám, dôveroval vám. Počas jedného vianočného večierka ste ho poslali po pokazené auto a medzitým ste znásilnili moju matku. Volala sa Véronique Callanachová a ak sa teraz pokúsite usmiať, prisahám, že vás zaškrťím.“

Z okraja Jensonovej spodnej pery kvapkali sliny a pomaly mu stekali po brade. Callanachovi zovrelo žalúdok. Videl pred sebou svoju matku s vrecom na hlave, pritlačenú k podlahe Jensonovej kancelárie. Mala na sebe spoločenské šaty, na ktoré bola neskutočne hrdá, ale zdali sa jej príliš drahé pre niekoho takého prostého, ako bola ona. Počul jej výkriky, cítil jej agóniu a strach. A potom hanbu, po ktorej nasledovalo zdesenie, keď zistila, že čaká svoje prvé a posledné dieťa a že nikdy nebude môcť povedať Lucovmu otcovi, čo sa jej stalo.

Strata zamestnania by bola to najmenej. Jej otec by zabil Jensona aj Westerna za to, čo urobili jeho žene, a sám by strávil ďalších dvadsať rokov vo väzení, hoci by inak neublížil ani muche.

Do zvráskavenej brázdy na Jensonovom krku stiekla kvapka sliny. Luc si predstavoval, ako slintá na matkino telo, zatiaľ čo ju on alebo jeho druh znásilňujú, jeho ruky siahajú, kam sa mu zachce, ubližujú jej.

Skôr než si Luc uvedomil, čo robí, mal v ruke vankúš. So zatatými zubami sa jedným kolenom oprel o opierku kresla a trasúcu sa ruku zovrel v päst tak pevne, až mu zbeleli kĺby. Zdvihol vankúš, každý sval v tele mal napätý. S výkrikom sa otočil k stene a prudko do nej veľkým oblúkom hodil vankúš. Prevrátil vázu a po podlahe sa rozprskli keramické črepiny a slizká zelená voda.

Prudko sa od Jensona odtiahol a odpotácal sa k dverám vedúcim na verandu. S čelom opretým o sklo a pästami na úrovni ramien kopol do spodnej časti dverí. V skle sa nezvyčajne pomaly objavila prasklina a neozvalo sa rinčanie, ale škrípanie, keď sa v spodnej časti dverí začala šíriť čiara podobná blesku.

Callanach vzdychol. Bolo úbohé vybiť si zlosť na človeku, ktorý nemohol už nič urobiť. Spravodlivosť ho dostihla. Jenson nikdy neuvidí vyrastať svoje vnúčatá, ani sa nebude môcť v starobe utiahnuť do

Španielska, kde momentálne zrejme žil jeho bývalý obchodný partner. Jenson mal sedemdesiat rokov a bol prakticky mŕtvy. Callanach mu nemohol urobiť nič horšie, než čo ho už postihlo.

Niekoľkokrát sa zhlboka nadýchol a rozhladal sa po miestnosti. Výzdoba vyzerala lacno a ošumelo. Toto opatrovateľské zariadenie nebolo luxusné. Posteľ mala bočnú zábranu, aby pacient nespadol, ale prikrývka vyzerala tenká. Obrazy na stenách boli lacné reprodukcie. Okrem niekoľkých starých zaprášených rodinných fotografií nezdobili izbu žiadne osobné dekorácie. Jenson bol sám. Na súde by už nedostal žiadny trest, bolo neskoro. Luc prešiel k spúšti na podlahe, pozbieral črepiny a vyhodil ich do koša. Z držadla na stene vzal pár papierových obrúskov a utrel podlahu, ako najlepšie vedel, aby sa na nej nešmykla niektorá z nič netušiacich ošetrovateliek. Potom oprášil vankúš a položil ho vedľa Jensona.

Keď usúdil, že v miestnosti obnovil poriadok, vytiahol z vrecka pár rukavíc a sterilné vrečko. Postavil sa nad Brucea Jensona, vytiahol mu jeden z mála zvyšných vlasov, strčil ho do vrecka a opatrne ho uzavrel, aby zabránil kontaminácii DNA. Potom si snal rukavice a vyhodil ich do koša.

Zmieril sa s tým, že potrestať násilníka, ktorý zneuctil jeho matku, je nad jeho sily, ale potreboval vedieť, či ho ten muž splodil. Dlhو zvažoval toto konkrétne rozhodnutie, ale stále nebol pripravený čeliť výsledku. Ak bol Jenson jeho otcom, zničilo by to všetko, čo celý život považoval za súčasť svojej identity. Jeho matka bola Francúzka a on s ňou vyrastal vo Francúzsku, netušiac, že jeho pobyt tam je len dočasný. Jeho otec však bol hrdý Škót. Luc sa síce narodil v Edinburghu, ale na prvých pár rokov svojho života si takmer nespomínal. Otca si pamätal ako srdečného, usmievavého muža, ktorý ho pevne objímal veľkými rukami. Zomrel však príliš mladý a Lucova matka zostala na starostlivosť o malého syna sama, a tak sa vrátila do svojej vlasti za rodinou.

Luc ešte raz skontroloval izbu, aby sa uistil, že ju opúšťa v čo najlepšom stave. Naposledy sa pozrel do tváre muža, ktorého navždy nenávidel, a odišiel. Keď prechádzal okolo pultu sestier, zastavil sa a naklonil sa k nim.